

tis, door armen bewoond werden en Elisabeth van Zijl voegde in haar testament daaraan nog heel wat landerijen toe.

Hoe Bulgersteyn zelf er na Elisabeth's dood uitzag leeren ons notarieele verklaringen van 8 Juli 1598 ¹⁾, waarin verschillende oude personen meedeelen, hoe meer dan veertig jaren geleden de toestand aldaar was. Zij getuigen omtrent „de huysingen, camerens, bleyckerijen ende boomgaert van 't voornoemde Hoff". Juffrouw Elisabeth van Zijl, die binnen Rotterdam placht te wonen, hadden zij heel goed gekend. De kamertjes waren reeds bij haar leven zeer oud en vervallen en met riet gedekt, behalve het meest zuidelijke dat, zooals zij van hun ouders hadden vernomen, de poort was geweest van het hof van Bulgersteyn, waardoor men het hof kon binnenrijden. Dit was aan de straatzijde met een hard dak gedekt, maar aan de andere zijde met riet. De boomgaard bevond zich aan de zuidzijde en de bleekvelden aan de noordzijde van het zoogenaamde hooge hof, dat te midden van een gracht was gelegen, die men nog den vijver placht te noemen. Op het hooge hof kwam men ook door een poort, die nog afgesloten kon worden en dit hof, d.w.z. het oude slot Bulgersteyn, was rondom bemuurd geweest met een zeven à acht voet hoogen muur, terwijl op de beide hoeken aan de oostzijde twee torens waren, veel hooger dan de muur, maar zonder kap en waarschijnlijk voor een gedeelte reeds afgebrokkeld.

Een proces over het testament van Elisabeth van Zijl tusschen haar erfgenamen en de Heilige Geestmeesters o.a. over die zeven kamertjes heeft de vervaardiging van een plattegrond van dit hof ten gevolge gehad, in 1561 door Coenraet Oloffs. Daarop is o.a. op den zuidwesthoek nog een ronde toren aangegeven. In 1600 kreeg de Heilige Geest eindelijk de beschikking over de kamertjes met de daarbij liggende erven. De toestand was toen alweer veranderd. De oude kapel was aangetrokken bij het gemeenlandshuis van Schieland, dat reeds vóór 1571 daar verzezen was, want op een plattegrond van Jan Potter van dat jaar komt het al voor. Lois zegt, dat de S. Andrieskerk op het Roodezand, 25 Juli 1423 is ingestort ²⁾, maar de eenige kapel op het Roodezand, welke wij kennen n.l. die der Zeven Slapers bestond in 1558 nog blijkens de aanstelling van Pieter Cornelisz. Coninck als priester

1) Prot. notaris Symons VI 192 vlg.

2) Bronnen II bl. 563.